

Arrest

nr. 100 493 van 4 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 26 november 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, K. U. Az., luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Kirgizisch staatsburger van Kirgizische origine en afkomstig uit Karabalta. U bent atheïst. Uw problemen begonnen begin augustus 2010, toen etnische Kirgiezen op de markt waar u een winkel uitbaatte de verkopers van andere origine lastigvielen. U kwam tussen om de gemoederen te bedaren, waarna u door hen werd aangevallen en er een gevecht ontstond. U hield er een hersenschudding aan over en verloor enkele tanden.

U wilde bij de politie klacht indienen, maar dat werd u sterk afgeraden omdat één van de ouders invloedrijke familieleden had. Men dreigde zelfs een zaak tegen u te starten indien u zou blijven aandringen op een onderzoek.

Op 13 augustus 2010 ontmoette u enkele streng gelovige moslims. Zij zamelden geld in voor de slachtoffers uit het zuiden en tegelijk wilden zij u aanmoedigen een praktiserend moslim te worden. Geleidelijk aan werd hun toon strenger en agressiever. Eind september vroeg M., één van de mannen die bij u langskwam, om een lezing bij te wonen. U ging erop in. Het bleek echter eerder om islamistisch propaganda te gaan, vermoedelijk van Hizb-ut-tahrir.

Op een dag in oktober kwamen twee mannen bij u thuis. U was er zelf niet, maar ze spraken wel met uw moeder. Er ontstond een conflict, waarna de gezondheidstoestand van uw moeder achteruit ging. Op 24 oktober overleed uw moeder.

Eind november 2010 ging uw echtgenote T. A. (O.V. 6.748.012) met de kinderen speelgoed kopen. Ze kocht onder meer speelgoed in de vorm van een varken. Zij ontmoette toen A., ook één van de mannen die jullie lastigviel. Hij was verontwaardigd dat uw echtgenote een varkentje had gekocht en er ontstond een handgemeen. Uw echtgenote kwam naar u toe en vertelde wat er was gebeurd. Daarop ging u A. zoeken. U vond hem echter niet. Wel zag u in de winkel een tas staan die één van de mannen er had laten staan. Er bleek islamistisch propagandamateriaal in te zitten en u besloot de tas te verbranden.

Op 4 december 2010 kwam in de winkel iemand naar de tas vragen. U antwoordde dat de tas niet meer bestond en dat u niet langer door hen lastiggevallen wenste te worden.

Op 5 december 2010 belde de bewaker u op met de mededeling dat de winkel in brand stond. U ging erheen; de brand kon geblust worden en de schade viel mee. U besloot de winkel niet langer open te houden en maakte afspraken met de leveranciers om de goederen terug te nemen.

Op 6 december 2010 ging u samen met uw echtgenote de goederen afleveren. Toen jullie 's avonds aan jullie appartement kwamen, werd de wagen bekogeld met stenen.

Hierop besloten jullie het land te verlaten en u zocht naar wegen om de te kunnen vertrekken.

Op 24 december 2010 verliet u Kirgizië samen met uw echtgenote en uw twee minderjarige kinderen.

Op 5 januari 2011 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: paspoorten van u en uw echtgenote; geboorteaktes van u, uw echtgenote en uw kinderen; uw huwelijksakte; nationaliteitsbewijzen voor uw kinderen; diploma's; uw werkboekje; uw militair boekje; treintickets; foto's van uw ouders; politiebadges van uw ouders; overlijdensakte van uw moeder; attest van de politie betreffende de brand in uw winkel; cd-roms met foto's van de koopwaar; attest betreffende de zwangerschap van uw echtgenote."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, K. U. Az., luidt als volgt:

"U verliet Kirgizië uit vrees voor de acties van leden van een islamistische organisatie.

Bij terugkeer vreest u dat zij wraak zullen nemen op u of uw gezinsleden. Op bijstand van de Kirgizische autoriteiten kan u niet rekenen.

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas niet aannemelijk heeft weten te maken.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat er tegenstrijdigheden en incoherenties werden gevonden tussen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal en die van uw echtgenote en tussen jullie opeenvolgende verklaringen.

Zo verklaarde u met betrekking tot het incident van eind november 2010 dat uw echtgenote speelgoed ging kopen ter gelegenheid van de verjaardag van uw zoon E. (zie CGVS Az., dd. 24/09/2012, p. 16 en CGVS Az., dd. 23/10/2012, p. 6).

Uw echtgenote verklaarde echter dat dat niet voor een bepaalde gelegenheid was. Zij stelde dat ze speelgoed ging kopen omdat de kinderen de laatste tijd weinig aandacht hadden gekregen (zie CGVs Ay., dd. 23/10/2012, p. 3).

Toen uw echtgenote met uw verklaringen geconfronteerd werd, verklaarde ze niet te weten waarom u dergelijke verklaringen had afgelegd en dat u mogelijk wat in de war was (zie CGVs Ay., dd. 23/10/2012, p. 3).

Er mag echter verwacht worden dat jullie beiden gelijklopende verklaringen afleggen betreffende de omstandigheden die de aanleiding gaven tot dit incident.

Bovendien verklaarden zowel u als uw echtgenote tijdens het gehoor van 24 september 2010 voor het Commissariaat-generaal dat uw echtgenote tijdens dat incident geslagen werd en dat zij een bloedneus had (zie CGVS, Az., dd. 24/09/2012, p. 16 en CGVs Ay., dd. 23/10/2012, p. 3).

Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal op 23 oktober 2012 verklaarde u echter dat uw echtgenote tijdens dit incident wel geduwd, maar niet geslagen werd en dat er ook geen sporen van slagen zichtbaar waren.

U voegde er nog aan toe dat u niet zou weten wat u zou hebben gedaan indien hij haar wel geslagen had (zie CGVS Az., dd. 23/10/2012, p. 6).

Met betrekking tot het incident op 4 december 2010 verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat jullie die dag ook inkopen hadden gedaan voor de verjaardag van uw zoon. Jullie kochten eten (zie CGVS Az., dd. 23/10/2012, p. 10).

Uw echtgenote verklaard daarentegen dat jullie die dag geen inkopen hebben gedaan. Jullie waren eerst naar de winkel gekomen om de kraan open te draaien zodat ze niet zou bevriezen en toen vond het incident plaats. Na het incident gingen jullie meteen naar huis, zonder boodschappen te hebben gedaan (zie CGVS Ay., dd. 23/10/2012, p. 4).

Toen u geconfronteerd werd met de verklaringen van uw echtgenoot, verklaarde u niet te weten waarom uw echtgenoot dat gezegd had en bleef u bij uw eigen verklaringen (zie CGVS Ay., dd. 23/10/2012, p. 5).

Hierdoor wordt de tegenstrijdigheid echter niet opgeheven. Integendeel, u had immers tijdens het gehoor van 24 september 2012 zelf ook verklaard dat jullie eerst boodschappen waren gaan doen en pas daarna naar de winkel waren gegaan om de kraan open te draaien (zie CGVS Ay., dd. 24/09/2012, p. 6).

Verder verklaarden zowel u als uw echtgenote dat jullie het incident van 6 december 2010 niet hebben aangegeven bij de politie (zie CGVS Az., dd. 23/10/201, p. 13 en CGVS Ay., dd. 23/10/2012, p. 4).

Nochtans verklaarde uw echtgenote in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat jullie naar de plaatselijke ROVD gingen om het incident te melden. Jullie dienden klacht in, maar het was onduidelijk wat hiermee zou worden gedaan (zie vragenlijst CGVS Ay., vraag 5).

Jullie werden beiden met deze verklaring geconfronteerd.

U verklaarde hierop dat jullie toen niet buiten kwamen, dat uw echtgenote in het appartement zat met de kinderen en dat u de hoofdactiviteiten voor uw rekening nam.

U meent dat uw echtgenote misschien wou zeggen dat jullie van plan waren klacht in te dienen of dat ze misschien verkeerd werd begrepen (zie CGVS Az. dd. 23/10/2012, p. 13).

Deze verklaring volstaat echter niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Immers, u noch uw echtgenote hebben melding gemaakt van dergelijke problemen toen jullie tijdens het gehoor van 24 september 2012 gevraagd werd of jullie opmerkingen hadden over het verloop van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar die vragenlijst wordt ingevuld (zie CGVS, Az., dd. 24/09/2012, p. 2 en CGVS., dd. 24/09/2012, p. 2).

Ook uw echtgenote kon geen verklaring bieden. Zij verwees louter naar een ander incident waarna u wel geprobeerd had klacht in te dienen (zie CGVS Ay. dd. 23/10/2012, p. 5).

Tot slot is het opmerkelijk dat u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal de dood van uw moeder niet heeft vermeld als één van de feiten.

U werd met deze vaststelling geconfronteerd en u regeerde hierop door te zeggen dat er toen gevraagd werd in het kort te vertellen. U had het zo begrepen dat u de felste, belangrijkste elementen moest weergeven (zie CGVS Az. dd. 23/10/2012, p. 13).

Gezien de ernst van het feit, mocht echter van u verwacht worden dat u het – indien het overlijden van uw moeder werkelijk verbonden is met de door u aangehaalde vervolgingsproblematiek – ook in de vragenlijst zou vermelden.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat er ernstig aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten getwijfeld kan worden.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande conclusie te wijzigen.

De paspoorten van u en uw echtgenote, de geboorteaktes van u, uw echtgenote en uw kinderen, uw huwelijksakte, de nationaliteitsbewijzen voor uw kinderen, de diploma's, uw werkboekje, uw militair boekje hebben betrekking op uw identiteit, waar niet aan getwijfeld wordt.

De foto's van uw ouders en politiebadges van uw ouders tonen aan dat zij voor de autoriteiten werkten, wat evenmin in twijfel wordt getrokken.

De cd-roms waarop foto's van de koopwaar staan bevestigen uw verklaringen dat u een winkel uitbaatte, wat niet wordt betwist.

De overlijdensakte van uw moeder bevestigt uw verklaringen dat zij overleden is, maar toont geen verband aan met de door u aangehaalde vervolgingsproblematiek.

Het attest van de politie betreffende de brand in uw winkel stelt dat er een onderzoek geopend is naar de omstandigheden van de brand. Het toont echter niet aan dat er een verband is met de streng gelovige moslims die u lastigvielen.

De treintickets tonen aan dat u op 24 december met de trein van Karabalta naar Moskou reisde, wat niet betwist wordt.

Het medisch attest stelt dat uw echtgenote zwanger is, maar heeft geen betrekking op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, T. A., luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Kirgizisch staatsburger van Kirgizische origine en afkomstig uit Karabalta.

De problemen begonnen toen enkele streng gelovige moslims u en uw echtgenoot K. U. A. (O.V. 6.748.012) probeerden over te halen praktiserend moslim te worden. Zij zamelden geld in de voor de slachtoffers uit het zuiden en tegelijk wilden zij jullie aanmoedigen praktiserende moslims te worden. Geleidelijk aan werd hun toon strenger en agressiever.

Eind september vroeg M., één van de mannen die bij jullie langskwam, uw echtgenoot om een lezing bij te wonen. Hij ging erop in. Het bleek echter eerder om islamistisch propaganda te gaan, vermoedelijk van Hizb-ut-tahrir.

Op een dag in oktober kwamen twee mannen bij u thuis. U was er zelf niet, maar ze spraken wel met uw schoonmoeder.

Er ontstond een conflict, waarna de gezondheidstoestand van uw schoonmoeder achteruit ging. Op 24 oktober overleed uw schoonmoeder.

Eind november 2010 ging u met de kinderen speelgoed kopen. Ze kocht onder meer speelgoed in de vorm van een varken. U ontmoette toen A., ook één van de mannen die jullie lastigviel. Hij was verontwaardigd dat u een varkentje had gekocht en er ontstond een handgemeen. U ging naar uw echtgenoot toe en vertelde wat er was gebeurd. Daarop ging uw echtgenoot A. zoeken. Hij vond hem echter niet. Wel zag hij in de winkel een tas staan die één van de mannen er had laten staan. Er bleek islamistisch propagandamateriaal in te zitten en hij besloot de tas te verbranden.

Op 4 december 2010 kwam in de winkel iemand naar de tas vragen. Uw echtgenoot antwoordde dat de tas niet meer bestond en dat jullie niet langer door hen lastiggevalen wensten te worden.

Op 5 december 2010 belde de bewaker jullie op met de mededeling dat de winkel in brand stond. Uw echtgenoot ging erheen; de brand kon geblust worden en de schade viel mee. Jullie besloten de winkel niet langer open te houden en maakten afspraken met de leveranciers om de goederen terug te nemen.

Op 6 december 2010 ging u samen met uw echtgenoot de goederen afleveren. Toen jullie 's avonds aan jullie appartement kwamen, werd de wagen bekogeld met stenen.

Hierop besloten jullie het land te verlaten en uw echtgenoot zocht naar wegen om de te kunnen vertrekken.

Op 24 december 2010 verliet u Kirgizië samen met uw echtgenoot en uw twee minderjarige kinderen.

Op 5 januari 2011 vroeg u in België asiel aan."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, T. A., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven beroept als uw echtgenoot.

In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen wegens een gebrek aan geloofwaardigheid. Aldus kan in hoofdte van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"U verliet Kirgizië uit vrees voor de acties van leden van een islamistische organisatie. Bij terugkeer vreest u dat zij wraak zullen nemen op u of uw gezinsleden. Op bijstand van de Kirgizische autoriteiten kan u niet rekenen. Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas niet aannemelijk heeft weten te maken.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat er tegenstrijdigheden en incoherenties werden gevonden tussen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal en die van uw echtgenote en tussen jullie opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u met betrekking tot het incident van eind november 2010 dat uw echtgenote speelgoed ging kopen ter gelegenheid van de verjaardag van uw zoon E. (zie CGVS Az., dd. 24/09/2012, p. 16 en CGVS Az., dd. 23/10/2012, p. 6). Uw echtgenote verklaarde echter dat dat niet voor een bepaalde gelegenheid was. Zij stelde dat ze speelgoed ging kopen omdat de kinderen de laatste tijd weinig aandacht hadden gekregen (zie CGVs Ay., dd. 23/10/2012, p. 3). Toen uw echtgenote met uw verklaringen geconfronteerd werd, verklaarde ze niet te weten waarom u dergelijke verklaringen had afgelegd en dat u mogelijk wat in de war was (zie CGVs Ay., dd. 23/10/2012,

p. 3). Er mag echter verwacht worden dat jullie beiden gelijklopende verklaringen afleggen betreffende de omstandigheden die de aanleiding gaven tot dit incident. Bovendien verklaarden zowel u als uw echtgenote tijdens het gehoor van 24 september 2010 voor het Commissariaat-generaal dat uw echtgenote tijdens dat incident geslagen werd en dat zij een bloedneus had (zie CGVS, Az., dd. 24/09/2012, p. 16 en CGVs Ay., dd. 23/10/2012, p. 3). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal op 23 oktober 2012 verklaarde u echter dat uw echtgenote tijdens dit incident wel geduwd, maar niet geslagen werd en dat er ook geen sporen van slagen zichtbaar waren. U voegde er nog aan toe dat u niet zou weten wat u zou hebben gedaan indien hij haar wel geslagen had (zie CGVS Az., dd. 23/10/2012, p. 6).

Met betrekking tot het incident op 4 december 2010 verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat jullie die dag ook inkopen hadden gedaan voor de verjaardag van uw zoon. Jullie kochten eten (zie CGVS Az., dd. 23/10/2012, p. 10). Uw echtgenote verklaard daarentegen dat jullie die dag geen inkopen hebben gedaan. Jullie waren eerst naar de winkel gekomen om de kraan open te draaien zodat ze niet zou bevriezen en toen vond het incident plaats. Na het incident gingen jullie meteen naar huis, zonder boodschappen te hebben gedaan (zie CGVS Ay., dd. 23/10/2012, p. 4). Toen u geconfronteerd werd met de verklaringen van uw echtgenoot, verklaarde u niet te weten waarom uw echtgenoot dat gezegd had en bleef u bij uw eigen verklaringen (zie CGVS Ay., dd. 23/10/2012, p. 5). Hierdoor wordt de tegenstrijdigheid echter niet opgeheven. Integendeel, u had immers tijdens het gehoor van 24 september 2012 zelf ook verklaard dat jullie eerst boodschappen waren gaan doen en pas daarna naar de winkel waren gegaan om de kraan open te draaien (zie CGVS Ay., dd. 24/09/2012, p. 6).

Verder verklaarden zowel u als uw echtgenote dat jullie het incident van 6 december 2010 niet hebben aangegeven bij de politie (zie CGVS Az., dd. 23/10/201, p. 13 en CGVS Ay., dd. 23/10/2012, p. 4). Nochtans verklaarde uw echtgenote in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat jullie naar de plaatselijke ROVD gingen om het incident te melden. Jullie dienden klacht in, maar het was onduidelijk wat hiermee zou worden gedaan (zie vragenlijst CGVS Ay., vraag 5). Jullie werden beiden met deze verklaring geconfronteerd. U verklaarde hierop dat jullie toen niet buiten kwamen, dat uw echtgenote in het appartement zat met de kinderen en dat u de hoofdactiviteiten voor uw rekening nam. U meent dat uw echtgenote misschien wou zeggen dat jullie van plan waren klacht in te dienen of dat ze misschien verkeerd werd begrepen (zie CGVS Az. dd. 23/10/2012, p. 13). Deze verklaring volstaat echter niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Immers, u noch uw echtgenote hebben melding gemaakt van dergelijke problemen toen jullie tijdens het gehoor van 24 september 2012 gevraagd werd of jullie opmerkingen hadden over het verloop van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar die vragenlijst wordt ingevuld (zie CGVS, Az., dd. 24/09/2012, p. 2 en CGVS Ay., dd. 24/09/2012, p. 2). Ook uw echtgenote kon geen verklaring bieden. Zij verwees louter naar een ander incident waarna u wel geprobeerd had klacht in te dienen (zie CGVS Ay. dd. 23/10/2012, p. 5).

Tot slot is het opmerkelijk dat u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal de dood van uw moeder niet heeft vermeld als één van de feiten. U werd met deze vaststelling geconfronteerd en u regeerde hierop door te zeggen dat er toen gevraagd werd in het kort te vertellen. U had het zo begrepen dat u de felste, belangrijkste elementen moest weergeven (zie CGVS Az., dd. 23/10/2012, p. 13). Gezien de ernst van het feit, mocht echter van u verwacht worden dat u het – indien het overlijden van uw moeder werkelijk verbonden is met de door u aangehaalde vervolgingsproblematiek – ook in de vragenlijst zou vermelden.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat er ernstig aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten getwijfeld kan worden.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande conclusie te wijzigen. De paspoorten van u en uw echtgenote, de geboorteaktes van u, uw echtgenote en uw kinderen, uw huwelijksakte, de nationaliteitsbewijzen voor uw kinderen, de diploma's, uw werkboekje, uw militair boekje hebben betrekking op uw identiteit, waar niet aan getwijfeld wordt. De foto's van uw ouders en politiebadges van uw ouders tonen aan dat zij voor de autoriteiten werkten, wat evenmin in twijfel wordt getrokken. De cd-roms waarop foto's van de koopwaar staan bevestigen uw verklaringen dat u een winkel uitbaatte, wat niet wordt betwist. De overlijdensakte van uw moeder bevestigt uw verklaringen dat zij overleden is, maar toont geen verband aan met de door u aangehaalde vervolgingsproblematiek. Het attest van de politie betreffende de brand in uw winkel stelt dat er een onderzoek geopend is naar de omstandigheden van de brand. Het toont echter niet aan dat er een verband is met de streng gelovige moslims die u lastigvielen. De treintickets tonen aan dat u op 24 december met de trein van Karabalta

naar Moskou reisde, wat niet betwist wordt. Het medisch attest stelt dat uw echtgenote zwanger is, maar heeft geen betrekking op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 26 november 2012 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de (zie verzoekschrift, p. 4) *"materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*. Ze gaan in op de constitutieve elementen van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en passen deze vervolgens toe op hun asielrelaas.

Wat betreft het element *"zich buiten het land van herkomst bevinden"* wijzen verzoekers erop dat ze zich in België bevinden, waar ze een asielaanvraag hebben ingediend op 5 januari 2011.

Aangaande de gegronde vrees voor vervolging, leggen verzoekers uit dat deze vrees een subjectief en een objectief element inhoudt, doch dat *"vrees volstaat"*; de asielzoeker moet volgens hen (zie p. 5) *"niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad"*. Verzoekers zijn dan ook van mening dat ze wél degelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren en dat ze geen andere keuze hadden dan Kirgizië te verlaten.

Volgens hen heeft de commissaris-generaal zich hebben gebaseerd op verkeerde veronderstellingen. Verzoekers zijn van mening de bestreden beslissingen pover onderbouwd zijn en slechts gebaseerd op enkele kleine tegenstrijdigheden.

Volgens hen heeft de commissaris-generaal bovendien op geen enkel ogenblik naar de kern van hun vluchtrelaas gekeken, o.a. hun problemen met de etnische Kirgiezen en met de streng gelovige moslims, vermoedelijk Hizb-ut-tahrir of Tabligi.

Uit wat volgt wensen verzoekers aan te tonen dat dit nochtans gevaarlijke, extremistische groeperingen zijn. Ze stellen dat ze heel wat details hebben kunnen geven over hun vervolging in Kirgizië en menen dat hun niet grondig onderzocht zijn.

Ze wijzen op de verklaringen van verzoeker afgelegd bij zijn tweede verhoor op het Commissariaat-generaal waarin hij stelde dat hij duidelijk stelde dat zijn belagers familieleden van de burgemeester van het dorp Bekitai waren. Tijdens zijn eerste verhoor stelt verzoeker heeft ook heel wat details verteld over de problemen met de religieuzen, o.a. over de lezing die hij bijwoonde en waarin hij fel bekritiseerde werd.

Verzoekers laten gelden dat ze tijdens de twee verhoren over deze feiten werden ondervraagd en menen dat deze op zich niet worden betwist door de commissaris-generaal, (zie p. 6) *"behalve door twee minieme tegenstrijdigheden over de aankoop van speelgoed en een bloedneus van tweede verzoekster"*.

Aangaande hun verklaringen over het speelgoed, geven verzoekers toe dat er een verschil is; ze wijzen naar hun verklaringen waarin verzoeker stelt dat het speelgoed gekocht werd als verjaardagscadeau, en verzoekster daarentegen verklaart dat zij de verjaardagscadeaus voor de kinderen nooit koopt in hun bijzijn en dat deze cadeaus louter gekocht werden om een moeilijke periode door te komen.

Volgens verzoekers (zie p. 6) *"is (dit) slechts een miniem detail en raak het asielverhaal in globo van verzoekers niet"*.

Ze halen bovendien aan dat verzoeker last heeft van zijn geheugen ten gevolge van de slagen die hij kreeg en wijzen op zijn verklaringen dienaangaande op het Commissariaat-generaal.

Wat betreft de vaststelling dat verzoekers tijdens het eerste verhoor verklaarden dat verzoekster bij het incident een bloedneus opliep terwijl verzoeker tijdens het tweede verhoor verklaarde dat zij enkel geduwd werd, voeren verzoekers aan dat verzoekster geduwd werd met een bloedneus als gevolg. Verzoekers verklaren daarenboven dat verzoeker niet aanwezig bij het voorval en dus niet weet hoe het juist gebeurd is. Hij erkent dat hij verklaarde dat er geen sporen zag op het aangezicht van zijn vrouw maar wijst erop dat een bloedneus geen sporen achterlaat.

Met betrekking tot het incident van 6 december 2010 waarbij verzoeker verklaarde dat ze die dag inkopen deden, terwijl verzoekster verklaarde dat ze dat niet deden, stellen verzoekers dat verzoeker die dag geen boodschappen heeft gedaan, maar dacht dat zijn vrouw dat wel had gedaan.

Wat betreft de vaststelling dat verzoekers verklaarden geen aangifte te hebben gedaan bij de politie, terwijl verzoekster in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal verklaarde dat ze naar de plaatselijke ROVD gingen om het incident te melden, geven verzoekers toe dat verzoekster zich heeft

vergist, dat zij er wel aan gedacht hebben om naar de politie te gaan maar dat uiteindelijk niet hebben gedaan. Ze verwijzen naar hun verklaringen dienaangaande tijdens het tweede verhoor op het Commissariaat-generaal.

Waar verzoeker ten laste wordt gelegd de dood van zijn moeder niet te hebben vermeld in de vragenlijst merken verzoekers op dat het eerste gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken vlug en kort verliep.

Ze blijven erbij dat de dood van verzoekers moeder een gevolg is van zijn problemen, maar stellen dat verzoeker zich tijdens het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft beperkt tot het vermelden van de oorzaken van zijn problemen, gelet op de beperkte tijdsspanne die hij kreeg.

Ze voegen er aan toe dat de moeder van verzoeker niet vermoord werd of gewond was maar een aanval kreeg ten gevolge van de stress. Verzoekers verwijzen hierbij naar de verklaringen van verzoeker tijdens zijn tweede verhoor op het Commissariaat-generaal waarin hij verklaarde dat tijdens het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd "naar feiten van geweld of bedreiging" of "feiten die wezen op een passieve houding van de autoriteiten" en stellen dat de dood van zijn moeder hier niet onder viel en dat hem ook verteld werd dat hij zijn verhaal volgende keer gedetailleerder mocht doen.

Aangaande het element "*omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging*", in de vervolging, verwijzen verzoekers naar rechtspraak van de Raad van State en naar rechtsleer. Ze herhalen dat ze problemen kenden met etnische Kirgiezen en met streng gelovige moslims, vermoedelijk van de organisatie Hizb-ut-tahrir of Tablighi. Ze halen twee internetartikels aan, *RFE/RL – Radio Free Europe. Radio Liberty: Alleged hizb Ut-Tahrir Activist Sentenced to Prison In Kyrgyzstan*, van 19 november 2012 en *USDOS – US Department of State: Country Report on Human Rights Practices for 2011 – Kyrgyz Republic*, van 24 mei 2012 waaruit blijkt dat deze organisaties verboden zijn.

Wat betreft het element "*de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren*", roepen verzoekers rechtsleer in en besluiten dat ze de bescherming van de overheden van hun land van herkomst niet kunnen invoeren omdat ze klacht wilden indienen bij de politie, doch dit sterk afgeraden werd omdat één van de ouders invloedrijke familieleden heeft; ook zouden ze zijn bedreigd indien ze zouden blijven aandringen op een onderzoek.

Verzoekers roepen vervolgens een schending in van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, alsook een schending van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) en van de (zie p. 10) "*materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Verzoekers geven een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire bescherming en stellen dat er in de bestreden beslissingen niet wordt getwijfeld aan hun identiteit en hun afkomst uit Kirgizië.

Volgens verzoekers vindt de commissaris-generaal het niet nodig om de veiligheidssituatie in Kirgizië te onderzoeken terwijl er nochtans verschillende godsdienstige, extremistische organisaties actief zijn en het er allerm minst veilig is, (zie p. 11) "*zeker niet voor verzoekers die niet godsdienstig zijn*".

Verzoekers herhalen dat ze problemen kenden met etnische Kirgiezen en met streng gelovige moslims, vermoedelijk van de organisaties Hizb-ut-Tahrir of Tablighi. Ze verwijzen opnieuw naar bovenvermelde internetartikel.

Verzoekers vragen aan de Raad in hoofdorde om de bestreden beslissingen (zie p. 12) "*te vernietigen en te hervormen*" en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, dan wel minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

In ondergeschikte orde vragen verzoekers de bestreden beslissingen "*te vernietigen en te hervormen*" en hen de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, T. A., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, K. U. Az, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Er dient te worden vastgesteld dat de Kwalificatierichtlijn geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, aangezien ze tijdig werd omgezet in Belgisch recht.

Wat betreft de ingeroepen schending van de materiële motiveringsplicht wijst de Raad erop dat deze plicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op

motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De commissaris-generaal stelt in zijn beslissingen vooreerst vast dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden over de gelegenheid naar aanleiding waarvan ze speelgoed gingen kopen voor hun zoon, alsook over de vraag of verzoekster tijdens het incident een bloedneus opliep of daarentegen louter geduwd werd: *“Zo verklaarde u met betrekking tot het incident van eind november 2010 dat uw echtgenote speelgoed ging kopen ter gelegenheid van de verjaardag van uw zoon E. (zie CGVS Az., dd. 24/09/2012, p. 16 en CGVS Az., dd. 23/10/2012, p. 6).*

Uw echtgenote verklaarde echter dat dat niet voor een bepaalde gelegenheid was. Zij stelde dat ze speelgoed ging kopen omdat de kinderen de laatste tijd weinig aandacht hadden gekregen (zie CGVs Ay., dd. 23/10/2012, p. 3).

Toen uw echtgenote met uw verklaringen geconfronteerd werd, verklaarde ze niet te weten waarom u dergelijke verklaringen had afgelegd en dat u mogelijk wat in de war was (zie CGVs Ay., dd. 23/10/2012, p. 3).

Er mag echter verwacht worden dat jullie beiden gelijklopende verklaringen afleggen betreffende de omstandigheden die de aanleiding gaven tot dit incident.

Bovendien verklaarden zowel u als uw echtgenote tijdens het gehoor van 24 september 2010 voor het Commissariaat-generaal dat uw echtgenote tijdens dat incident geslagen werd en dat zij een bloedneus had (zie CGVS, Az., dd. 24/09/2012, p. 16 en CGVs Ay., dd. 23/10/2012, p. 3).

Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal op 23 oktober 2012 verklaarde u echter dat uw echtgenote tijdens dit incident wel geduwd, maar niet geslagen werd en dat er ook geen sporen van slagen zichtbaar waren. U voegde er nog aan toe dat u niet zou weten wat u zou hebben gedaan indien hij haar wel geslagen had (zie CGVS Az., dd. 23/10/2012, p. 6).

Verzoekers erkennen een verschil te hebben opgegeven omtrent de reden waarom verzoekster met haar kinderen speelgoed ging kopen, maar stellen dat *“dit slechts een miniem detail (is) en raak het asielverhaal in globo van verzoekers niet”*. Zij halen bovendien aan dat verzoeker last heeft van zijn geheugen ten gevolge van de slagen die hij kreeg en wijzen op zijn verklaringen dienaangaande voor het Commissariaat-generaal.

Wat betreft de vaststelling dat verzoekers tijdens het eerste verhoor verklaarden dat verzoekster tijdens het incident een bloedneus had terwijl ze tijdens het tweede verhoor verklaarde dat zij enkel geduwd werd, wijzen verzoekers erop dat verzoekster geduwd werd met een bloedneus als gevolg.

Verzoekers halen bovendien aan dat verzoeker er niet bij het voorval betrokken was en dus niet weet hoe het juist gebeurd is. Hij erkent dat hij verklaard had dat er geen tekenen waren op het gezicht van verzoekster, maar wijst erop dat van een bloedneus geen sporen achterblijven.

De Raad stelt vast dat wat betreft de verklaringen aangaande het speelgoed, verzoeker zich beperkt tot het herhalen van tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van dezelfde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers *in casu* echter niet in slagen.

Waar ze stellen dat deze tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van hele asielrelaas niet kan aantasten, antwoordt de Raad dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten van verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Aangaande de aard van de geweldpleging tegen verzoekster, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn eerste verhoor verklaarde: *“hij sloeg haar. Ze nam kinderen en wou weglopen. Ik was aan het werk in de garage. Zij kwam met taxi en legde incident uit. Haar gezicht lag open, neus bloedde”* (zie verhoorverslag van 24 september 2012, p. 16).

Tijdens zijn tweede verhoor verklaarde hij echter: *“ja, hij had Ay. geduwd. Ze vertelde dat hij fysiek geweld had gebruikt. Hij had haar niet geslagen, wel geduwd. Ik weet niet wat ik zou gedaan hebben indien hij haar geslagen zou hebben (er waren dan ook geen sporen van slaan?) Klopt, die waren er niet.”* (zie verhoorverslag van 23 oktober 2012, p. 6)

Dat verzoekster geduwd zou zijn en daardoor een bloedneus opliep, biedt echter nog geen verklaring voor de vaststelling dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat zijn vrouw geslagen werd.

De verklaring dat het logisch is dat er geen sporen waren in het gezicht van verzoekster aangezien een bloedneus geen sporen achterlaat, wordt evenmin weerhouden. Immers, zo blijkt duidelijk uit verzoekers eerste verklaringen dat verzoekster zou zijn geslagen en haar gezicht daardoor open lag en haar neus bloedde, terwijl hij tijdens zijn tweede verhoor verklaarde dat verzoekster niet werd geslagen er ook geen sporen van slagen waren.

De vastgestelde tegenstrijdigheden vinden derhalve steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Met betrekking tot het incident op 4 december 2010 stelt de commissaris-generaal nog een tegenstrijdigheid vast: *“(u) verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat jullie die dag ook inkopen hadden gedaan voor de verjaardag van uw zoon. Jullie kochten eten (zie CGVS Az., dd. 23/10/2012, p. 10).*

Uw echtgenote verklaard daarentegen dat jullie die dag geen inkopen hebben gedaan. Jullie waren eerst naar de winkel gekomen om de kraan open te draaien zodat ze niet zou bevriezen en toen vond het incident plaats. Na het incident gingen jullie meteen naar huis, zonder boodschappen te hebben gedaan (zie CGVS Ay., dd. 23/10/2012, p. 4).

Toen u geconfronteerd werd met de verklaringen van uw echtgenoot, verklaarde u niet te weten waarom uw echtgenoot dat gezegd had en bleef u bij uw eigen verklaringen (zie CGVS Ay., dd. 23/10/2012, p. 5).

Hierdoor wordt de tegenstrijdigheid echter niet opgeheven. Integendeel, u had immers tijdens het gehoor van 24 september 2012 zelf ook verklaard dat jullie eerst boodschappen waren gaan doen en pas daarna naar de winkel waren gegaan om de kraan open te draaien (zie CGVS Ay., dd. 24/09/2012, p. 6).”

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat verzoeker die dag geen boodschappen heeft gedaan, maar dacht dat zijn vrouw dat wel had gedaan.

De verklaring van verzoekers is echter niet overtuigend.

Gevraagd aan verzoeker of zij de dag van het incident inkopen hadden gedaan, antwoordde hij immers als volgt: *“ja. Mijn vrouw, allez, samen. Maar ik deed nog iets anders onderweg”* (zie verhoorverslag van 23 oktober 2012, p. 10).

Bovendien biedt de argumentatie van verzoekers evenmin een verklaring voor de vaststelling dat verzoekster tijdens haar eerste verhoor eveneens verklaard had eerst boodschappen te zijn gaan doen

en pas daarna naar hun winkel zijn gegaan om de kraan tegen bevriezing te beschermen ze tijdens het tweede verhoor verklaarde eerst naar hun winkel te zijn gegaan om de kraan open te draaien en het incident nadien plaatsvond zodat zij en haar echtgenoot zonder boodschappen naar huis gingen. De Raad beaamt deze tegenstrijdigheid.

Van een asielzoeker kan evenwel verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben (RvV, nr. 30 915 van 1 september 2009).

Eveneens met betrekking tot dat incident stelt de commissaris-generaal verder nog vast: *“Verder verklaarden zowel u als uw echtgenote dat jullie het incident van 6 december 2010 niet hebben aangegeven bij de politie (zie CGVS Az., dd. 23/10/201, p. 13 en CGVS Ay., dd. 23/10/2012, p. 4).*

Nochtans verklaarde uw echtgenote in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat jullie naar de plaatselijke ROVD gingen om het incident te melden. Jullie dienden klacht in, maar het was onduidelijk wat hiermee zou worden gedaan (zie vragenlijst CGVS Ay., vraag 5).

Jullie werden beiden met deze verklaring geconfronteerd.

U verklaarde hierop dat jullie toen niet buiten kwamen, dat uw echtgenote in het appartement zat met de kinderen en dat u de hoofdactiviteiten voor uw rekening nam.

U meent dat uw echtgenote misschien wou zeggen dat jullie van plan waren klacht in te dienen of dat ze misschien verkeerd werd begrepen (zie CGVS Az. dd. 23/10/2012, p. 13).

Deze verklaring volstaat echter niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Immers, u noch uw echtgenote hebben melding gemaakt van dergelijke problemen toen jullie tijdens het gehoor van 24 september 2012 gevraagd werd of jullie opmerkingen hadden over het verloop van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar die vragenlijst wordt ingevuld (zie CGVS, Az., dd. 24/09/2012, p. 2 en CGVS Ay., dd. 24/09/2012, p. 2).

Ook uw echtgenote kon geen verklaring bieden. Zij verwees louter naar een ander incident waarna u wel geprobeerd had klacht in te dienen (zie CGVS Ay. dd. 23/10/2012, p. 5).”

Verzoekers geven toe dat verzoekster zich vergist heeft, dat ze er wel aan gedacht hebben om naar de politie te gaan maar dat uiteindelijk niet hebben gedaan. Ze verwijzen naar hun verklaringen dienaangaande tijdens het tweede verhoor op het Commissariaat-generaal.

De Raad wijst er vooreerst op dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

De Raad stelt vast dat verzoekster in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal verklaarde *“we gingen naar de plaatselijke ROVD om dit te melden. We dienden een klacht in maar het was onduidelijk wat hiermee zou worden gedaan.”* (zie vragenlijst verzoekster van 22 februari 2011, p. 2, vraag 5).

Met betrekking tot een kernaspect van hun asielrelaas, met name of verzoekers beroep hebben gedaan op de bescherming in hun land van herkomst, mag aldus worden verwacht dat verzoekers hieromtrent coherente en juiste verklaringen afleggen.

Tot slot merkt de commissaris-generaal op dat het opmerkelijk is dat: *“u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal de dood van uw moeder niet heeft vermeld als één van de feiten.*

U werd met deze vaststelling geconfronteerd en u regeerde hierop door te zeggen dat er toen gevraagd werd in het kort te vertellen. U had het zo begrepen dat u de felste, belangrijkste elementen most weergeven (zie CGVS Az., dd. 23/10/2012, p. 13).

Gezien de ernst van het feit, mocht echter van u verwacht worden dat u het – indien het overlijden van uw moeder werkelijk verbonden is met de door u aangehaalde vervolgingsproblematiek – ook in de vragenlijst zou vermelden.

Verzoekers merken op dat het eerste gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken vlug en kort verliep. Ze blijven erbij dat de dood van de verzoeksters moeder een gevolg is van zijn problemen, maar verklaren dat verzoeker zich tijdens het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft beperkt tot de oorzaken van zijn problemen, gelet op de beperkte tijd die hij kreeg.

Ze lichten toe dat de verzoekers moeder niet vermoord werd of gewond was, maar een aanval kreeg ten gevolge van de stress. Verzoekers verwijzen hierbij naar de verklaringen van verzoeker tijdens zijn tweede verhoor op het Commissariaat-generaal waarin hij stelt dat tijdens het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd naar “feiten van geweld of bedreiging” of “feiten die wezen op een

passieve houding van de autoriteiten” en de dood van zijn moeder hier niet onder viel en dat hem gezegd werd dat hij zijn relaas volgende keer gedetailleerder mocht doen.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij het beantwoorden van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd *“Welke feiten wijzen op die vrees het risico? Wat denkt u dat er bij een eventuele terugkeer zou gebeuren?”* (zie de vragenlijst van 11 januari 2011, p. 2, vraag 5).

Nergens uit de vraagstelling blijkt dat enkel werd gevraagd “feiten van geweld of bedreiging” of “feiten die wezen op een passieve houding van de autoriteiten”. Verwacht kan worden dat verzoeker derhalve al de belangrijkste feiten opgaf die zijn vrees voor vervolging uitmaakten of wezen op een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Indien de dood van verzoekers moeder inderdaad een verband zou vertonen met de door verzoekers aangehaalde vervolgingsproblematiek -wat overigens niet kan worden afgeleid uit de overlijdensakte welke op het Commissariaat-generaal werd neergelegd in de vorm van een kopie en zonder beëdigde vertaling- kan van verzoekers worden verwacht dat ze dit element reeds aanbrachten in het begin van de procedure, gelet op de medewerkingsverplichting die op hen rust.

Wat betreft de neergelegde stukken op het Commissariaat-generaal stelt de commissaris-generaal vast in zijn beslissing dat: *“de paspoorten van u en uw echtgenote, de geboorteaktes van u, uw echtgenote en uw kinderen, uw huwelijksakte, de nationaliteitsbewijzen voor uw kinderen, de diploma's, uw werkboekje, uw militair boekje betrekking (hebben) op uw identiteit, waar niet aan getwijfeld wordt.*

De foto's van uw ouders en politiebades van uw ouders tonen aan dat zij voor de autoriteiten werkten, wat evenmin in twijfel wordt getrokken.

De cd-roms waarop foto's van de koopwaar staan bevestigen uw verklaringen dat u een winkel uitbaatte, wat niet wordt betwist.

De overlijdensakte van uw moeder bevestigt uw verklaringen dat zij overleden is, maar toont geen verband aan met de door u aangehaalde vervolgingsproblematiek.

Het attest van de politie betreffende de brand in uw winkel stelt dat er een onderzoek geopend is naar de omstandigheden van de brand. Het toont echter niet aan dat er een verband is met de streng gelovige moslims die u lastigvielen.

De treintickets tonen aan dat u op 24 december met de trein van Karabalta naar Moskou reisde, wat niet betwist wordt. Het medisch attest stelt dat uw echtgenote zwanger is, maar heeft geen betrekking op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.”

De Raad stelt vast dat verzoekers de beoordeling van de commissaris-generaal aangaande deze stukken niet betwisten.

Verzoekers laten in hun verzoekschrift nog gelden dat ze problemen kennen met etnische Kirgiezen en met streng gelovige moslims, vermoedelijk van de organisatie Hizb-ut-tahrir of Tablighi. Ze verwijzen naar twee internetartikels, *RFE/RL – Radio Free Europe. Radio Liberty: Alleged hizb Ut-Tahrir Activist Sentenced to Prison In Kyrgyzstan*, van 19 november 2012 en *USDOS – US Department of State: Country Report on Human Rights Practices for 2011 – Kyrgyz Republic*, van 24 mei 2012 waaruit blijkt dat deze organisaties verboden zijn.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekers hun problemen met de etnische Kirgiezen en streng gelovige moslims niet aannemelijk maken. Losstaand van de vaststelling dat voornoemde organisaties verboden zijn, slagen verzoekers er niet in het bewijs te leveren van de problemen die ze omwille van deze organisaties zouden lijden. De neergelegde stukken kunnen de beoordeling van het asielrelaas aldus niet wijzigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, stellen verzoekers dat de commissaris-generaal het blijkbaar niet nodig vindt om de veiligheidssituatie in Kirgizië te onderzoeken, terwijl er nochtans verschillende godsdienstige, extremistische organisaties actief zijn, en het er allerm minst veilig is, zeker niet voor verzoekers die niet godsdienstig zijn.

Ze wijzen opnieuw op hun problemen met etnische Kirgiezen en met streng gelovige moslims, vermoedelijk van de organisatie Hizb-ut-tahrir of Tablighi, alsook op het verboden karakter van deze organisaties.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich voor hun vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperken tot een loutere verwijzing naar zijn asielrelaas.

Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad voegt hier nog aan toe dat het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Wat betreft de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoekers hun stelling dat in Kirgizië verschillende godsdienstige, extremistische organisaties actief zijn waardoor het voor ongelovigen onveilig is, niet staven aan de hand van concrete gegevens.

Ze slagen er aldus niet in om aannemelijk te maken dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is.

Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die deze beslissing afdoende motiveren.

2.8. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE